

Publicerad 2022-02-02 07:46 av Black raven

Vilsen förvirring

Förblindad av bortträngda minnen.

Sorlet andas under tystnadens paynes grey.

Den annars så rogivande morgonen, trasslat in sig
i självömkans vissna midsommarkrans.

Någonstans jag tröstar mig med vetskapen
om att sårbarheten ändå finns där.

Även om livets indigoblå porlar i takt med
avskalad närhet.

Dess nakna ord väntar att kläs med strass.

Men än så länge hon står där.

Vilsen i sin egen förvirring.

Hon tänker ingenting.

De tankar som en gång fanns nu förmultnat i livets kompost.

Men känslorna lever kvar. I samma stund tornuggla av snökvarts
uppenbarar sig. Jag förs med i hennes sorgsna ballad.

Ibland räcker jag helt enkelt inte till.

Sträcker mig efter mina egna viskningar.

Det jag får till svar ett undergivet eko.

Flanerar på havets parkettgolv.

Korallvita pantrar och skönheten är allt.

Sjunker djupare och djupare ner.

Tills världen inte längre finns.

Mer än som vårens vinterregn, den sommar
som tillhör hösten.

Skakar av mig de tusende tårar.

Behöver dem inte längre.

Lika lite som de behöver mig.

Nu vill jag bara blicka

framåt i nuets biosalong och njuta

av min egna resa.

Allt släcks ner.

Ingen ser mig.

I min ensamhet jag glömmer bort

att jag existerar.

När jag återfår balansen är det redan försent.

Jakten på mig själv gör att jag trampar i min egna rävsax.

Mitt lila ametist blod sprider ut sig över snön.

Minns mitt inre barn.

Hon som försvann före mig.

Hon kommer till mig nu.

Räddar mig.

Från mig själv.

Den ensamma vita liljan.

Äntligen.

Hittat hem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Black raven med Poeter.se id #97486 innehar upphovsrätten